

Arrest

nr. 242 420 van 19 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juni 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BRAUN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Indiase nationaliteit, diende op 22 november 2019, onder een bijlage 19ter, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, als zoon van de heer S. P. Hij diende ten laatste op 21 februari 2020 de volgende documenten voor te leggen: bewijs van het ten laste zijn en een attest van het OCMW.

Verzoekers vader, de heer S. P., van Portugese nationaliteit en Indiase origine, diende diezelfde dag, onder een bijlage 19, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werkzoekende. Hij werd op 24 februari 2020 in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 17 februari 2025.

Op 12 mei 2020 weigert de verwerende partij aan verzoeker, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing met de volgende motieven:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/11/2019 werd ingediend door:

Naam: XXX

Voornamen: A. S.

Nationaliteit: India

Geboortedatum: 03.05.1996

Geboorteplaats: H. P.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Portugese vader, S. P. (RR ...) in toepassing van artikel 40bis, van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen..."; Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient zij, om aan de door de wet gestelde vereisten vooreen verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van zijn Spaanse vader, in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

Naast het paspoort van betrokkene en de verwantschapsdocumenten werden ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 volgende documenten voorgelegd.

- Bewijs van woonst in Odivelas te Portugal (op basis van de verklaring van betrokkene) dd 16/09/2019. In het attest is opgenomen dat betrokkene werkloos is, ongehuwd en verbleef in Odivelas (Portugal).*
- Bewijs van woonst (gezinssamenstelling) dd 1/10/2019 op naam van de vader P. S., dat hij landbouwwerknemer is, gehuwd is met R. R., en woont te Odivelas*
- Certificat dd 17/02/2020. Bij dit certificaat dient opgemerkt te worden dat het niet vertaald werd door een beëdigd vertaler. Er is dan ook geen letterlijke vertaling voor handen. Dat is niet de bedoeling. Het certificaat stelt dat de referentiepersoon geen eigendom heeft in Portugal. Dit is niet relevant in het kader van deze aanvraag. Het is het onvermogen van betrokkene van in het land van herkomst dat dient aangetoond te worden.*
- Rekeninguittreksels bij de ING-bank: Overmakingen van geld 30/01/2020 van 1500€ (S. BVBA te Liedekerke), dd 18/02/2020 betaling aan Securex van 746,58 € van de heer S. P. (Referentiepersoon werkt als zelfstandige). Wellicht werden deze documenten voorgelegd ter staving van het inkomen van de referentiepersoon.*

- *Verklaring van het OCMW van Gent dd 21/02/2020 waarin is opgenomen dat betrokkene geen financiële steun ontving tot op de dag van de opmaak van het attest. (Van de referentiepersoon werd niets voorgelegd)*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in zijn land van herkomst nl. Portugal en er werd niet aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het louter gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres in Portugal in de stad Odivelas (zie gezinssamenstelling van 1/10/2019 (en sinds 22/11/2019 in België) als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Het is niet omdat betrokkene werkloos was dat hij onvermogen was.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van:

“schending van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980, schending van artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit van het KB van 8 oktober 1981, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht”

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“2.1.1.

Dat verzoeker op 22 november 2020 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. heeft ingediend.

Dat overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van hun echtgenoot of partner, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt :

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...).”

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Portugese vader, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

2.1.2.

Dat artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder c) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1).

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).

Immers, volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, is men er derhalve toe gehouden te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C- 1/05, Yuning Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendente van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014).

In het arrest Reyes stelt het Hof dat “het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond” en dat deze afhankelijkheid voortvloeit “uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik

heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid". Om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid moet worden beoordeeld of "de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen".

Aldus blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent financieel of materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, § 36).

Dat wat betreft het 'ten laste zijn' van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van deze voorwaarde levert.

2.1.3.

Dat de bestreden beslissing evenwel ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat hij onvermogen was en hij ten financieel en/of materieel laste van zijn vader was op het ogenblik dat hij in het land van herkomst verbleef.

Dat verzoeker immers diverse stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij ten laste was van zijn vader, zoals het attest van samenwoning in Portugal waarin o.m. vermeld wordt dat verzoeker werkloos is, het attest van gezinssamenstelling, het certificaat dat verzoeker geen eigendommen bezit in Portugal,...

De bestreden beslissing heeft echter geen rekening gehouden met al deze door verzoeker voorgelegde bewijzen, minstens werd geen afdoende motivering gegeven waarom met al deze documenten samen geen rekening kan gehouden worden, waardoor de bestreden beslissing een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

Dat verweerder minstens al deze aantoonbare bewijzen van ten laste zijn, op een onzorgvuldige wijze heeft onderzocht, waardoor er tevens sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr.196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr.222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat in casu artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. en artikel 50, §2, 6° Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij reeds ten laste was van zijn vader op het ogenblik dat hij nog in India verbleef, evenals toen hij in Portugal met zijn vader samenwoonde.

Dat verweerder dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker onomstootbaar heeft aangetoond dat hij onvermogen was in India, hij samenwoonde met zijn vader in zowel India, Portugal, als België, verzoeker geen onroerende goederen bezit en geen inkomsten, zodat genoegzaam werd bewezen dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en ten laste was van zijn Portugese vader.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Unieburger.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoeker voorgelegde dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoeker niet werd aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.1.2. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag door te verwijzen naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en legt feitelijk uit dat de verzoekende partij niet aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon, de Portugese vader van de verzoekende partij. Er wordt geen afhankelijkheidsrelatie tussen de referentiepersoon en de verzoekende partij aangetoond in het land van herkomst of origine. De bestreden beslissing wijst erop dat de voorgelegde stukken, met bespreking van elk stuk, niet afdoende enige tenlasteneming voor de komst van de verzoekende partij naar België aantonen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De formele motiveringsplicht, vervat in deze wettelijke bepalingen, is niet geschonden.

2.1.3. De verzoekende partij voert in het eerste middel ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht, nu zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, van artikel 40bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet en van artikel 50, §2, 6°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht verricht de Raad in het kader van de volgende bepalingen.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:(...)
3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°,
beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen...”*

Artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit wordt door de verzoekende partij correct geciteerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2

februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van de verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

2.1.4. De verzoekende partij geeft theoretische beschouwingen over de aangehaalde bepalingen onder haar punt 2.1.2., die correct zijn.

De Raad wijst erop dat, bij gebreke aan wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “*ten laste zijn*”, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden, vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zijzelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een wettigheidstoezicht.

Voorts kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “*ten laste*” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds, naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het HvJ in het arrest *Yunying Jia*, dat eveneens door de verzoekende partij wordt aangehaald in het verzoekschrift, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “*te hunnen laste komen*” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 2007, 43).

De verzoekende partij betwist niet dat zij, ouder dan 21 jaar, moet aantonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, haar vader die de Indiase en Portugese nationaliteit heeft.

De verzoekende partij benadrukt dat het ten laste zijn van de referentiepersoon, of het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland, mag bewezen worden met elk passend middel, wat correct is, en wat de bestreden beslissing niet in vraag stelt.

2.1.5. Concreet stelt de verzoekende partij dat zij stukken bijbracht die aantonen dat zij ten laste van de referentiepersoon was en dat zij onvermogen was in het herkomstland, Portugal, waar haar vader verbleef voor diens komst naar België. De verzoekende partij beweert dat zij aantoonde onvermogen te zijn, zowel in India als in Portugal. Met de voorgelegde stukken werd geen rekening gehouden, minstens hierover niet afdoende gemotiveerd.

Wat haar onvermogenheid betreft, wijst de verzoekende partij naar het bewijs dat zij geen onroerend goed had in India of Portugal, geen inkomsten en dat zij samenwoonde met haar vader. Zij verwijst naar haar “*voorgelegde documenten*”.

De bestreden beslissing stelt over de overgemaakte stukken:

“Naast het paspoort van betrokkene en de verwantschapsdocumenten werden ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 volgende documenten voorgelegd.

- *Bewijs van woonst in Odivelas te Portugal (op basis van de verklaring van betrokkene) dd 16/09/2019. In het attest is opgenomen dat betrokkene werkloos is, ongehuwd en verbleef in Odivelas (Portugal).*
- *Bewijs van woonst (gezinssamenstelling) dd 1/10/2019 op naam van de vader S. P., dat hij landbouwwerkmener is, gehuwd is met R. R., en woont te Odivelas*
- *Certificat dd 17/02/2020. Bij dit certificaat dient opgemerkt te worden dat het niet vertaald werd door een beëdigd vertaler. Er is dan ook geen letterlijke vertaling voor handen. Dat is niet de bedoeling. Het certificaat stelt dat de referentiepersoon geen eigendom heeft in Portugal. Dit is niet relevant in het kader van deze aanvraag. Het is het onvermogen van betrokkene van in het land van herkomst dat dient aangetoond te worden.*
- *Rekeninguittreksels bij de ING-bank: Overmakingen van geld 30/01/2020 van 1500€ (S. BVBA te Liedekerke), dd 18/02/2020 betaling aan Securex van 746,58 € van de heer S. P. (Referentiepersoon werkt als zelfstandige). Wellicht werden deze documenten voorgelegd ter staving van het inkomen van de referentiepersoon.*
- *Verklaring van het OCMW van Gent dd 21/02/2020 waarin is opgenomen dat betrokkene geen financiële steun ontving tot op de dag van de opmaak van het attest. (Van de referentiepersoon werd niets voorgelegd)*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in zijn land van herkomst nl. Portugal en er werd niet aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het louter gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres in Portugal in de stad Odivelas (zie gezinssamenstelling van 1/10/2019 (en sinds 22/11/2019 in België) als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Het is niet omdat betrokkene werkloos was dat hij onvermogen was.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.”

De Raad stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing met alle overgemaakte stukken heeft rekening gehouden. De verzoekende partij duidt niet aan met welk concreet stuk geen rekening werd gehouden.

Verder zijn deze motieven niet kennelijk onredelijk en vinden zij steun in het administratief dossier:

Het vertaald attest van woonst van 16 september 2019 toont aan dat de verzoekende partij werkloos was, ongehuwd is en woonde op datum van het attest in Odivelas (Portugal). Het attest van woonst van 1 oktober 2019, opgesteld aan de hand van een verklaring van de referentiepersoon, stelt dat de referentiepersoon op hetzelfde adres verblijft. Uit het louter samenwonen van de verzoekende partij en de referentiepersoon kan niets afgeleid worden met betrekking tot het vermogen van de verzoekende partij. Werkloos zijn zonder enige nadere vermelding is nietszeggend omdat niet is geweten of de verzoekende partij al dan niet werkloosheidsvergoedingen ontving. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht:

“Het louter gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres in Portugal in de stad Odivelas (zie gezinssamenstelling van 1/10/2019 (en sinds 22/11/2019 in België) als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden

aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Het is niet omdat betrokkene werkloos was dat hij onvermogen was.”

Het attest van 17 februari 2020 is niet vertaald, wel in het Engels, en handelt over onroerend goed dat de referentiepersoon niet bezit. De verzoekende partij toont geenszins aan dat dit stuk relevant is zoals terecht in de bestreden beslissing wordt vermeld.

Van het overschrijven van 1500 euro van de BVBA S. op 30 januari 2020 is niet geweten aan wie deze som werd overgeschreven. De overschrijving van 18 februari 2020 voor een bedrag van 746,58 euro is een betaling van de referentiepersoon aan Securex. Ook het gegeven dat het OCMW op 21 februari 2020 verklaart dat geen financiële steun is gegeven aan de verzoekende partij vermag niet een ten laste zijn van de referentiepersoon naar behoren te bewijzen.

Er werden geen stortingen overgemaakt van de referentiepersoon naar de verzoekende partij zodat de bestreden beslissing terecht besluit dat niet afdoende is aangetoond dat de verzoekende partij ten laste is/was van de referentiepersoon en dat de verzoekende partij onvermogen is.

De redenering van de verzoekende partij, dat zij het ten laste zijn van haar vader, de referentiepersoon, met ieder passend middel mag bewijzen, is correct, maar in dit geval is geen tenlasteneming aangetoond en al evenmin de onvermogenheid. Er blijkt niet in welke financiële situatie en sociale toestand de verzoekende partij zich bevindt en de verzoekende partij toont geen afhankelijkheid van haar vader aan. De verwijzing naar de mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement, dat de verzoekende partij deels citeert, is niet dienstig.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn niet geschonden. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat artikel 40*bis*, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit geschonden zijn.

2.1.6. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat niet het geval is, zoals blijkt uit de voorafgaande bespreking.

2.1.7. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van: *“artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven.”*

Het tweede middel licht toe:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Portugese referentiepersoon en woonde in India en nadien ook in Portugal met hem samen. Bovendien woont verzoeker sinds november 2019 samen met zijn vader in België, zodat er zonder enige twijfel sprake is van een familie.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de zoon is van de referentiepersoon, hij in België samenwoont met zijn vader, zij in India en Portugal op hetzelfde adres woonden en verzoeker geen inkomsten had/heeft, zodat zijn vader hem volledig onderhield/onderhoudt.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden."

2.2.2. De verzoekende partij houdt voor dat het recht op haar familieleven is geschonden, met name het gezinsleven met de vader waar zij steeds mee samenwoonde. Zij woont sedert november 2019 in België met haar vader (referentiepersoon). Haar vader onderhoudt haar.

Artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM beschermen het gezins- en familieleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Deze bepaling bevat geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen. Het EHRM stelt dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen. De belangen, beschermd door artikel 8 van het EVRM, moeten op passende wijze in rekening worden gebracht. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66), als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te

buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83). Wel primeert dit artikel op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In dit geval betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar gemaakt worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken. Indien dit het geval is, wordt nagegaan of de verwerende partij een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde heeft gemaakt.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad kan dus niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven moet bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden

voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, *quod in casu*, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf, dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). In dit geval beschikt verzoeker niet over een voortgezet verblijf zodat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geen verder onderzoek vergt.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij meerderjarig is en geen bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale affectieve banden, aantoont. Het louter samenwonen volstaat niet als bijkomend element van afhankelijkheid. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij op reële wijze afhankelijk was van haar vader. Voorts haalt de verzoekende partij in het middel geen elementen aan die wijzen op een schending van haar privéleven.

Het betoog van verzoeker is voornamelijk theoretisch en vaag. Dergelijk betoog toont evenmin een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezins- en familieleven en privéleven aan.

De schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN